Co s tebou, druháku?

Mám ráda různá zhodnocení, ráda je čtu, mám ráda, když jim učitelé věnují celou hodinu a sama si je ráda píšu. A protože mě bavilo psát loňské zhodnocení prváku, řekla jsem si, že z toho udělám tradici. A tradice se mají dodržovat. I když myslím, že letos to nebude tak veselé a nadšené čtení jako loni.

Nechte mě spát, prosím

Předně, jsem z celého (školního) roku příšerně unavená. Jakože vážně strašně příšerně. Miluju dny, kdy můžu jít spát v deset a den, kdy se odeberu do postele v osm, je pro mě svátek. A není to jen fyzická únava. Letos jsme se učili snad ještě zbytečnější věci, než všechny předchozí roky dohromady. Učitelé po nás chtěli (alespoň z mého dnešního pohledu) úplně zbytečné věci. Na některé písemky jsem se učila úplně zbytečně. Úplně zbytečně jsem hrotila až příliš mnoho věcí.

Do jakého vlastně chodíš bloku?

Mám pocit, že bloky se na gymplu zavedly jen pro možnost ještě většího prudění nás ubohých studentů. Já osobně jsem musela první tři měsíce každou hodinu fyziky zodpovídat dotazy při zkoušení, které začalo větou „Tak Bětko, když jsi teď na tom humanitním bloku…“

Možná bych při tom trpěla o něco méně, kdybych věděla, že se to od prosince zvrtne k větě „A na jakém jsi vlastně bloku, Bětko?“. Předpokládám, že jsem si měla neustálým opakováním nám všem známé skutečnosti (a to, že jsem zradila celou naši rodinu tím, že jsem opovrhla technickým blokem a šla na zavrženíhodný humanitní pro odpadlé duše bez kouska citu a intelektu) uvědomit, jak velkou chybu jsem udělala, zpytovat svědomí a pokorně zajít za zástupcem ředitele, aby udělal tu výjimku a ještě mě do toho technického přeřadil. A vysvětlováním každou druhou hodinu, kam že to chci jít na školu, jsem měla zřejmě dojít ke stejnému názoru, jako pan učitel a to, že novináři jen dezinformují společnost a je to „zkorumpovaná pakáž“, jak nám připomíná pan exministr nejméně jednou do týdne.

Jo, jsem naštvaná, to je to tak poznat?

Ale netrpěla jsem jenom já. Lidi na jazykovém bloku byli každou hodinu češtiny mučeni otázkou „A kdo je na jazykovém bloku, aby nám řekl, jak se to řekne v latině?“. Technický blok mohl být zase každou hodinu chemie nebo fyziky ujištěn, že „jste to už brali na bloku, to přece musíte umět“.

Představy a realita

Když mi bylo asi sedm nebo osm, často jsem snila o tom, že bych se ráno probudila a bylo by mi šestnáct. Byl to věk, ke kterému jsem naprosto vzhlížela. Měla jsem pocit, že v té době bude všechno perfektní. Budu chodit na střední, což bude supr a čupr, budu mít skvělé kamarády (a kluka, ale to jsem probírala už loni), budu už prakticky dospělá, což je další výhoda a vůbec budu v šestnácti prožívat samé slunné dny.

A musím říct, že to v podstatě přesně tak je, ty roky, které tomu předcházely stály taky za to a jsem moc ráda, že se mi je nepodařilo přeskočit, jak jsem o tom v těch devíti (dobře, bylo mi deset) snila.

Střední je v podstatě tím, z čeho všechny ty skvělé věci vycházejí. Díky gymplu můžu absolvovat každodenní dojíždění, můžu si být jistá, že ráno ve vlaku s Evou mi zaručeně zlepší den, protože si vzájemně postěžujeme, politujeme se a ještě si zlepšíme kondičku pravidelnou rychlochůzí na nádraží.

Díky gymplu můžu být většinu dní v roce obklopená skvělými lidmi (nejen) u nás ve třídě. Můžu si být jistá, že mě podpoří v mém trápení, že se (většinou) zasmějí mým divným vtipům a od kterých vždycky budu moci opsat kterýkoliv úkol nebo písemku.

S tou skoro dospělostí je to samozřejmě složitější. Cítím se na jednu stranu vážně jako dospělá, na druhou stranu se zase děsím té zodpovědnosti, kterou na mě najednou všichni ponechávají. A ještě složitější je ta skoro dospělost v obchodě, můžu se cítit dospělá, jak jen chci, ale bez občanky mi je to stejně k ničemu (teda ne, že by to byl můj problém).

Moje tvoje svědomí

Jedna věc, která mi druhák zkazila ještě víc, než věčné vysvětlování, na kterém jsem bloku, se stala (naštěstí) až na jeho úplném konci. Nikdy jsem si nemyslela, že budu chtít tak moc vypadnout na prázdniny, že si třídní výlet neužiji, že se mi nebude chtít do školy k mé třídě.

No, teď se to děje a je to ta nejnepříjemnější věc, jakou jsem kdy zažila. Pokud by se stal zázrak a aktéři téhle aféry by si tyhle řádky četli, tak věřte, že mě tahle vzájemná ignorace štve a strašně trápí zároveň.

Štve mě, že to muselo dojít takhle daleko. Štve mě, že se mi o některých lidech úplně zkazilo mínění. Štve mě, že někteří lidé si nedokáží ani trošku přiznat, že by mohli něco udělat špatně. A štve mě, že to musím psát sem, že si to nikdy nedokážeme říct do očí, protože by mě stejně nikdo neposlouchal a při aktuálním stavu vyhýbání se navzájem by se ani nestalo, že bychom se někdy potkali na tak dlouho, abych to všechno vůbec stihla říct.

Jsem naštvaná, že mi to úplně zkazilo poslední měsíc jinak skvělého školního roku. Trápí mě rozsah celé téhle situace. Trápí mě to tak, že se mi o tom zdá. Trápí mě, že se vůbec nic nevyvíjí, že to zůstává pořád v tom stejném mrtvém a strašně strašném bodě.

A neříkám, že za tuhle neutěšenou situaci nemůžu svým podílem viny také. Ale já si to alespoň dokážu přiznat.

Vždy optimisticky

Co napsat na závěr, aby to nevyznělo tak negativně a aby z toho měli něco i ti z vás, kteří s řádkami výše nemáte nic společného?

Druhák byl rok, kdy jsem ještě víc ocenila texty Bratří Ebenů *Já na tom dělám, já na tom makám! (…) Už to mělo být, vono to není.*, *Já se v tom nevyznám, já se v tom neorientuju…* a hlavně *Voda se*

neutopí…

Druhák byl rok, kdy jsem řešila všechno ještě mnohem méně a mnohem více jsem se řídila podle pohodářského hesla „Ono to nějak dopadne.“ I když podle začátečních odstavců se může zdát, že mi to ani tak moc nepomohlo. Ale představte si, jak bych asi vypadala, kdybych ten „neřešící“ stav neměla vůbec!

Druhák byl rok, kdy jsme probrali neskutečný balík látky a já si toho zapamatovala úplně nejméně. V podstatě by se dalo říci, že mám mozek přecpaný vědomostmi.

Druhák byl hlavně rok, kdy se opět ukázalo, jak je důležité být obklopený tou správnou partou lidí, ať už ve škole, ve vlaku, daleko v Liberci nebo Pardubicích nebo doma v kuchyni. Bez těch, kteří mě vždycky trpělivě vyslechnou, řeknou, že to bude dobrý a jsou se mnou, když to potřebuji, bych byla tenhle školní rok úplně marná. Mám prostě štěstí no.

A poučení z toho plyne hlavně pro mě: zaměřit se vždy na to pozitivní, neřešit nepodstatné, radovat se z maličkostí a vážit si drobných okamžiků štěstí, třeba jako je stání na chodbě a vystrkování hlavy do otevřeného okna plného čerstvého vzduchu.

Protože i o tom všem druhák byl.

From:
http://bethulda.cz/ - **Bětkosvět**

Permanent link:
http://bethulda.cz/doku.php?id=konecroku&rev=1498676339

Last update: **2017/06/28 20:58**